

Türkali Mah., Beşiktaş

Muhabbet oldum olası birleşmedir.

Memlekete sevdalıyız.

Aşık da sevdalıdır, dost da. Birine de «sevgi» derler, ötekine de.

Aşık maşuğunu/maşukasını arzular, ancak ulaşamaz. Aşıkla maşuğu/maşukası ayrılmıştır. Aşığın gönlü gözünü yenmiştir: Gözüyle bakabilse, maşuğunu/maşukasını hiç bir yerde göremeyecektir; hâlbuki, aşık her yerde onu görür. Ateşe de o diye atlar, donmuş nehre de. Dağın tepesine de onu gördüm diye çıkar, yerin dibine de onu gördüm diye iner. Her an gördüğünü, arar durur. Aşık delidir, divanedir.

Aşktan söz açıldığında, hep aşık ve maşuk/maşuka vardır: İlişki bakışımsızdır. Dostluk ise, muhabbet mi desek yoksa, bakışımıdır. Dost dostunu bulmuş olandır. Olmayan bilemez, hep soru soruluyor sanır, hâlbuki muhabbette yanıtı aranan bir soru yoktur; kendi başına bir ünlemdir. Dost ile, bulmuş olduğu dostu arasındaki muhabbettir. Çaresizlik çareyle eriyip gider muhabbette: umutsuzluk değil, hem umudun hem de umutsuzluğun yitişidir: Ne o kalır, ne de bu. Vahdettir muhabbet, kendini başka bir vahdette yitirerek gerçekleştirmeye doğru olan vahdettir. Olmayanın akli çalışsa da yalnızca çiftleşmeye, muhabbet oldum olası birleşmedir.

«Sevmek» geçişlidir, dilbilgisi uyarınca, «sevdalı olmak» geçişsiz. «Bu memleketi...» derken memleket, alınıp birşeyler yapılacak bir nesnedir: «Bu memleketi seviyorlarmış.» Diğer yandan, «Memlekete ...» derken, bir yöneliş vardır. Yönelinen yer de olabilir, zaman da, insan da, başka bir şey de; her hâlükârda, memleket bir şey yapılacak ne ise ne değildir: «Memlekete sevdalıyız.»

Memlekete aşık olunmaz. Memleket sevdamız, ehil olmadıklarından «sevmek» ile «sevdalı olma»yı karıştıran, hıfzı kuvvetli, muhakemesi fena pazarlamacı öykünmelerinin sözlerindeki

«memleket sevdası»na benzemez. Onların sevdası, bir gençlik hastalığının tortusu olan, bilmem kimlerle beraber yürümüşlük sanrısındanadır, aşktır. Memlekete hiç varamazlar, varıyorlarmış gibi olduklarında ecnebidirler; geldikleri yer, gelmeyi umdukları yer değildir; buldukları hayallerini karabasanlara çevirdikleridir; aradıklarını bulamazlar, daha da mecnunlaşırlar.

Aşığın gözü görmez, gönlüyle bakar. Tam tersine gözü açık gönlü kapalılar da çıkabilir; ki dışlayıcıdır, «bizden olmayan çeksin gitsin,» diye düşünmeyi makul sanarlar. Muhabbette göz de gönül de açıktır; üstelik, ancak, gözü kapalıları da, gönlü kapalıları da açıksa muhabbettir.

Nerede olursak olalım, kim nereden bakarsa baksın memlekette bizi görecektir: Ne öğle tatili, ne de hafta sonu tatilimiz vardır; gecesiyle birlikte her gün açığız. Memlekete sevdalıyız. Hem de öyle az buçuk değil: Memlekette, memleketle memleket muhabbetimiz, imanına kadar, memlekettir, icabında beşikler verir Nuh'a, salıncaklar hamaklar, icabında dört nala gelip Uzak Asya'dan Akdeniz'e bir kısrak başı gibi uzanır, icabında kükremiş sel gibidir, bendini çiğner, aşar, yırtar dağları, enginlere sığmaz, taşar, ama ezelden beridir hür yaşadı, hür yaşar. Ne diyorsunuz!